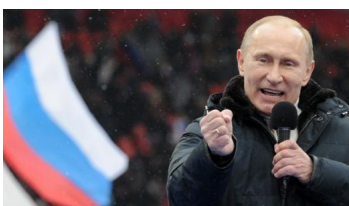

Пише: Ђорђе Милошевић
субота, 27 децембар 2014 21:40

Ових дана навршава се јубиларна, петнаеста годишњица доласка Владимира Путина на чело Руске Федерације. Тридесет и првог децембра 1999. године, на име, дотадашњи председник, Борис Јељцин, поднео је оставку и за вршиоца дужности председника именовao Путина. На дан када је човечанство завршавало један и управо улазило у нови миленијум, Русија је ушла у ново раздобље свог унутрашњег развоја и међународног положаја.

Због промена које су одласком једне и доласком друге личности у Кремљ уследиле на унутрашњем плану и понашању Русије на међународној сцени, многи аналитичари означавају тај датум као историјски и убрајају га међу најважније у новијој руској историји. То је дан када је рођена нова Русија - закључили су касније коментатори у Москви. Истовремено, дан када је спречен распад Русије, њено нестајање са политичке и географске карте Европе и света.

Већ је много речено и написано поводом овог догађаја. Мислим да он ипак заслужује да се на њега подсетимо. Ако ни због чега другог, онда због актуелних збивања на међународној сцени и настојања појединих центара моћи у свету да се Русија поново баци на колена, обесмисле сва достигнућа последњих петнаест година и на кормило земље доведе неко ко ће се понашати онако како то одговара неком другом, а не руском народу и његовим интересима.

У време када су се обични руски грађани припремали да испрате стару и дочекају нову,

Пише: Ђорђе Милошевић
субота, 27 децембар 2014 21:40

2000. годину, Борис Јељцин је приредио највеће новогодишње изненађење: поднео је неопозиву оставку и за вршиоца дужности председника именовао Владимира Путина. Урадио је то само неколико месеци пре истека текућег председничког мандата.

Негде пред подне, 31. децембра, руска државна телевизија саопштила је тек приспелу, помало недоречену информацију о оставци. У наредним емисијама сви руски ТВ канали, електронски и други медији пренели су ту вест, најпре у скраћеној, а затим и опширнијој верзији. Сада више није било дилеме: Борис Николајевић Јељцин више није председник Русије.

Информација је за тили час обила сваког угла је кас, али то више у иностранству, него у самој Русији, где су медији већ огулели на договорштине са својим председником. Многа је било и оно што Борис Николајевић са таквим физичким и психичким стањем неће дозволити да се изврши на његовој фототеци.

Најзад мирним оном и мирним путем, како да се то последњи пут како се грађанима обраћа у својој прејави, он је поднео сам одлуку. Дуго и мучно сам њој размишљао. Данас, последњег дана у овом веку, подносим оставку. Схватио сам да је неопходно да то урадим. Русија треба да уђе у нови век са новим политичарима, са новим, снажним, енергичним и паметним људима. Русија се више никада неће вратити у прошлост. Русија ће се увек кретати само напред. И ја не треба да сметам том природном току историје”, рекао је Јељцин.

Пише: Ђорђе Милошевић
субота, 27 децембар 2014 21:40

Налазио сам се у свом стану у Москви крај телевизора. Снимио сам ту изјаву на касети (као и море другог материјала последње две деценије) и повремено их гледао и анализирао. Запазио сам огромну разлику у понашању председника Федерације који одлази и оног који на његово место долази; огромну разлику у ономе што се дешавало на унутрашњем и међународном плану пре само петнаестак година и данас.

И поред очигледног напора да буде прибран, Јељцин је говорио крајње емотивно. Затражио је опроштај од грађана због тога што се многа надања нису остварила. „Оно што нам се чинило тако обичним показало се као тешко, неостварљиво. Молим опроштај за то што нисам оправдао наде оних људи који су веровали да једним коракom можемо прескочити из тоталитарне прошлости у светлу, богату и цивилизовану будућност”.

„Желим да знате да сам саосећао са вашим тегобама. Сада одлазим. Урадио сам све што сам могао. Долази ново поколење, поколење оних који могу да ураде боље и више”.

Јељцин је ове речи изговарао са напором, али ипак одлучно. Јасно се видело да му је у души изузетно тешко. Па како и не би било. Он се за власт, за председничку фотелју, борио као рањена звер. А сада, када је видео (а то су други из окружења као и грађани Русије ведели и боље од њега самог) да су му физичке и умне способности на измаку, даље више није могао. А оно што је на опроштају рекао, било је искрено и готово дирљиво. Никада Борис Николајевич није у јавним наступима био тако отворен и искрен. „Видиш, друшкане, каже ми касније један руски колега који је према Јељцину равнодушан. Он није само зао старац, пијанац, бахат и безосећајан, жељан власти. Он је истовремено руски „мужик”, човек из народа, са свим манама и врлинама обичног руског човека.

И заиста, то је први случај у руској историји да шеф државе добровољно одлази са свог положаја и још при томе тражи од грађана опроштај за неиспуњена обећања.

Пише: Ђорђе Милошевић
субота, 27 децембар 2014 21:40

Да, Јељцин је могао да буде и осетљив на туђе муке, нежан према супрузи и својим двома ћеркама, па и према блиским друговима. Годинама сам га гледао, понекад изблиза, постављао му питања на конференцијама за штампу у Кремљу и добијао, чини ми се, искрене, добронамерне одговоре. У сваком случају, Борис Николајевич Јељцин није био оличење зла. Грешио је, и то много, био је злопамтило, осоран и пун себе, често је знао да попије коју више, али не и оличење зла. Да га власт није изменила, да није желео да се пред западним светом представи као велики демократа, да није толико жудио за влашћу, био би сасвим обичан руски човек из провинције. Његова биографија, поготову период из детињства и младости, сведочи да му срећа често није била наклоњена.

Јељцин је до последњег тренутка од сарадника крио своју одлуку о оставци, па чак и од укућана. О оставци Јељцина први су сазнали Путин, с којим је Јељцин пар дана раније разговарао, затим људи из његовог најближег окружења од којих то једноставно није могао да сакрије, па ТВ сниматељи и техничари који су монтирали „идиот” односно технички уређај - телесуфлер са кога је Јељцин читао своје обраћање нацији.

Борис Николајевич још такорећи није завршио свој говор, а људи из прес службе већ су бринули где ће Владимир Путин да сними своје новогодишње обраћање нацији, сада у функцији вршиоца дужности председника. Донели су некакав сто да би се амбијент разликовао од претходног.

Када је завршио говор и када су камере искључене, Јељцин је извадио марамицу из џепа и принео је очима. Камерман је (самоиницијативно или по нечијем налогу) поново укључио камеру. Јељцин то није уочио, али се окренуо у страну. Није желео да људи са телевизије и други присутни виде сузе у његовим очима. Татјана Ђаченко, Јељцинова млађа ћерка, пришла је оцу, ухватила га за руку и такође заплакала.

Петнаест година од доласка Путина на власт - дан када је Русија поново оживела

Пише: Ђорђе Милошевић
субота, 27 децембар 2014 21:40

